

**СИНДИКАТ РАДНИКА У ПРОСВЕТИ
СРБИЈЕ**

СРП

**БЕОГРАД, Дечанска 14/5; тел/факс: 011/3236-259, 025/420-093
E-mail: sob@beograd.com, sindiso@sbb.rs**

- Члановима Синдиката - свима

САМИ СЕБЕ САПЛИЋЕМО

*Пристајањем на бесплатан прековремени рад
просветари шаљу лош сигнал доносиоцима одлука*

У току су завршни преговори Владе Републике Србије са ММФ-ом, који треба да утврде како ће буџетски бити окончана ова, и у ком смеру ће се кретати следећа буџетска година, па самим тиме и колико ће бити „одмрзнути“ просветари; да ли само за оно што су синдикати већ прихватили (3 повишице од сса 7%) или и за оно што синдикати још треба да изборе (повећање плате кроз корекцију коефицијенат од 12-19%) и након чега ће уследити преговори српских синдиката и Владе.

Слабу и иначе лошу преговарачку позицију синдиката запослених у просвети опасно је нарушио развој догађаја последње седмице у којој су наставници са прековременим (преконормним) радом листом пристали да део норме изнад 100% раде цаба, за разлику од њихових колега из корпуса јавних делатника, који нису прихватили ни повишице од 40%, попут запослених у правосудним органима, односно захтевају повишице попут лекара или ће због плата, попут полицијских службеника, у штрајк 12. овог месеца.

Иако је Министарство просвете у међувремену ретерирало са тврдњама да не постоји прековремени рад, чињеница је да су наставници којима је због организационих и сличних проблема припао по час-два више од норме, да ли због притисака или нечег другог, сами себе саплели, прихвативши да ове часове раде „за Ц“. Не само да су тиме себи одузели оно што им припада – накнада за прековремени рад, већ су послали лош сигнал, да можда Министарство може и више, и даље да их закида. У светлу те ситуације у којој се нису снашли ни синдикати у школама који су акцију требали водити по принципу да се право мора поштовати и платити јер је ипак реч о раду, за разлику од нерада, они су слегали раменима – „па људи су сами одлучили“, заборављајући да је требало објаснити ситуацију и нагласити да је посао директора био да организују рад и да управо они (директори) буду ти који ће бранити чињеницу да је једном броју запослених увећан обим посла из, првенствено педагошких разлога и немогућности, односно неприродне ситуације, да се одељење дели на два наставника.

Уместо тога, они су се одлучили, иако то изгледа да од њих нико није ни тражио, да обмањују те запослене да ако не буду прихватили да раде више од норме бесплатно, да им неће бити плаћено ни 100%, већ мање. Или да ће новодоведени запослени на део норме њих истиснути са њихових радних места приликом неке будуће поделе часова. При томе ни прво, ни друго није тачно, пошто се питање пуног 100-процентног ангажовања може решити на више елегантних начина: или прерасподелом норме унутар годишњег планираног фонда часова или неким другим

пословима (уосталом директори су били веома маштовити када су измишљали којекакве послове за људе са непуном нормом) или зашто не пребацивањем неког часа из категорије „осталих послова“, односно послова из дела оних фамозних „осталих облика образовно-васпитног рада“ у фонд часова обавезне редовне наставе (зашто не би могао и овакав процес кад се стално покушава онај у другом смеру), значи ли то можда да једном може – пребацивање из квоте обавезних часова на остале, а други пут то не може! Што се тиче угрожавања радних места од стране нових извршилаца, важно је рећи да ти људи, сасвим извесно, неће моћи угрозити оне који сада раде у школама из просте чињенице да, хипотетички, и кад би имали већи број бодова од оних који тренутно раде у школи (што ипак није реално), и у том случају би могли добити само тај (мали) део норме на који су примљени и ништа више! На крају крајева, о критеријумима за вишкове, са Министарством ће преговарати синдикати, а не директори и ту никаква обећања неће помоћи онима који, приликом утврђивања листи запослених за чијим радом престаје потреба.

Једно је сасвим извесно - да ће ехо ових догађања сасвим сигурно ослабити преговарачку позицију синдиката, уместо да смо је доследном одбраном права на прековремени рад појачали. Тим пре што су сви правни стручњаци сложни у томе да постоји прековремени рад, па самим тим он мора и да буде валоризован и плаћен.

Изгледа да су највише оманули управо председници Синдиката у школама који нису заштитили колеге са преконормним часовима, бар у оној мери колико су били срчани за својих 12%. За разлику од њих, директоре можда ипак можемо и да разумемо; ипак су они на другој страни, „у дресу друге боје“ и на дну хијерархије Министарства, иако је тешко наћи оправдање за оволики арсенал незакоња и претеране употребе силе, јер можда ћемо опет бити колеге.

Београд, 01.11.2010.год.

проф. Хаџи Здравко М. Ковач
генерални секретар СрпС

